

Sygn. akt III AUa 509/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Lublinie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o zwrot nienależnie pobranej emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 20 kwietnia 2017 r. sygn. akt IV U 823/16

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja

III AUa 509/17

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 2 września 2016 r. zobowiązał J. P. do zwrotu nienależnie pobranej emerytury za okres od 1 do 31 lipca 2016 r. w kwocie 1131,40 zł. W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że świadczenie zostało wypłacone bezpodstawnie, ponieważ wnioskodawczyni pobrała emeryturę po zgonie uprawnionej do świadczenia N. K..

Od tej decyzji odwołanie do Sadu Okręgowego w Siedlcach złożyła J. P. wnosząc o jej zmianę i uchylenie obowiązku zwrotu wypłaconego świadczenia. Uzasadniając swoje stanowisko skarżąca podniosła, że świadczenie wypłacone za miesiąc lipiec posłużyło pokryciu kosztów związanych z pobytem N. K. w szpitalu i kosztów jej pogrzebu.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że J. P. nie ma obowiązku zwrotu świadczenia pobranego za okres od 1 lipca 2016 r. do 31 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni opiekowała się swoją niepełnosprawną siostrą N. K.. Renta należna N. K. była wypłacana do 25 dnia miesiąca. N. K. zmarła w dniu (...). Za miesiąc lipiec 2016 r. organ rentowy przekazał świadczenie przekazem pieniężnym za pośrednictwem Poczty Polskiej. Odwołująca pobrała to świadczenie w dniu 14 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z art. 136 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.)w razie śmierci emeryta lub rencisty wstrzymanie wypłaty świadczenia następuje od miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym zmarł emeryt lub rencista. Oznacza to, że świadczenie wypłacone N. K. (do rąk wnioskodawczyni) w miesiącu lipcu, za miesiąc lipiec nie było świadczeniem nienależnym. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt III AUa 92/14 zgodnie z którym z zestawienia art. 101 pkt 2, art. 136a ust. 2 i art. 138a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że emerytura lub renta za miesiąc, w którym nastąpił zgon świadczeniobiorcy jest świadczeniem należnym, a jego przelew na rachunek w banku, bądź wypłata osobie uprawnionej do jego odbioru za życia emeryta lub rencisty (nawet po dniu śmierci emeryta lub rencisty) była prawidłowa. Identyczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Poznaniu stwierdzając w wyroku z dnia 14 maja 2015r. sygn. Akt III AUa 1390/14, że uprawnionemu renciście bądź osobie sprawującej nad nim opiekę, wypłaca się świadczenie za miesiąc, w którym nastąpił jego zgon. Sąd Okręgowy tę linię orzecznictwa poparł w całej rozciągłości.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego nie płynących przez ustalenie, że N. K. była uprawniona do emerytury za lipiec 2016 roku mimo że zmarła w dniu (...)oraz że emerytura należna N. K. była wypłacana do 25 dnia każdego miesiąca, podczas gdy organ rentowy wypłacał emeryturę do 15 każdego miesiąca,,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 138 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 101 pkt 2, art. 136a ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że emerytura wplacona w pełnej wysokości za miesiąc, w którym nastąpił zgon świadczeniobiorcy jest świadczeniem należnym nawet, jeżeli wypłata nastąpiła po śmierci świadczeniobiorcy.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o zmianę wyroku w części i ustalenie, że J. P. nie ma obowiązku zwrotu świadczenia pobranego za okres od 1 do 13 lipca 2016 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Wyrok Sądu pierwszej instancji oparty jest na prawidłowych ustaleniach faktycznych, które Sąd drugiej instancji przyjmuje za własne, oraz prawidłowo zastosowanych przepisach prawa materialnego.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się w szczególności naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i to w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy. Trzeba przede wszystkim stwierdzić, że aby skutecznie zarzucić przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, czyli naruszenie art. 233 § k.p.c. apelujący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Tymczasem apelacja tak skonstruowanych zarzutów nie przedstawiła.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy w świetle regulacji zawartej w art. 138 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383) J. P. jest zobowiązana do zwrotu wypłaconej w dniu 14 lipca 2016 roku emerytury należnej jej siostrze za lipiec 2016 roku.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację prawną Sądu Okręgowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wyrażony przez ten Sąd pogląd. Wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, a apelacja organu rentowego nie podważyła zasadności rozstrzygnięcia.

Z tych względów i na mocy art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.